

2001.gada 28.martā

Sapnī mēs ar nelielu ļaužu grupu kāpām kalnā. Es to darīju visai negribīgi, taču darīju. Bieži nebiju pārliecināts par savām spējām, taču uzticību iedvesa mūsu pavadonis, kurš bija kāds vecs vīrs, kas šo ceļu jau bija mērojis neskaitāmas reizes. Es biju izbrīnīts : kā šis vecais vīrs vispār vēl spēj staigāt, kur nu vēl kāpt kalnā ?! Vīrs kāpa kalnā it kā pastaigājoties, kamēr mums bija jāpieliek liela piepūle !

Jo augstāk mēs kāpām, jo gaiss kļuva retāks. Vietām ar roku jau varēja aizsniegt mākoņus. Apkārt kļuva šaurāks un bīstamība nogāzties bija arvien lielāka.

Pēkšņi mēs atradāmies kalna virsotnē, kur viss bija ļoti mierīgi. Tajā atradās vecas, pamestas ēkas, kas līdzinājās muižai vai klostera kompleksam. Pašā centrā slējās sena Baznīca, kur ilgi neviens nebija staigājis. Mēs gatavojāmies kāpt Baznīcas tornī. Pārējie kalnā kāpēji kāpa tornī pa iekšējām kāpnēm, kamēr mani kāda neredzama roka uznesa augšā no ārpus. Vēlāk es sapratu, ka tā bija šī vecā vīra, mūsu pavadoņa roka. Kad vīrs mani nesa augšā, mēs it kā saaugām kopā savā garā un kļuvām viens vesels.

Dīvaini, bet torņa augšā nebija pilnīgi nekā vērtīga! Tur bija vienīgi salmi . Tur augšā bija vajadzīga liela ticība, lai nenogāztos lejā, jo nebija kur pieturēties. Miesīgi es gribēju šaubīties, taču manu ticību manā garā Kāds uzturēja dzīvu. Sapnī zināju ; ja es grēkotu, tad nevarētu ticēt un noteikti nogāztos ! Tā kā mana dzīve bija attīrīta, es paliku augšā.

Tālāk tas pats neredzamais Spēks, kas turēja torņa augšgalā, nonesa mani lejā.

Pēkšņi vīrs manas galvas parādījās veca platforma, uz kuras laida lejā tajā gulošus cilvēkus. Ļaudis uz tās bija sakrauti kaudzē. Tur bija jauni un veci vīri. Daži bija ļoti cienījami ļaudis- bīskapi un profesori. Viņi tur augšā bija miruši un jau sažuvuši. Tos miroņus tur atrada

mūsu grupas biedri,kuri kāpa Baznīcas tornī no iekšpuses.

Pēkšņi starp miroņiem es ieraudzīju vienu pusdzīvu mācītāju,kurš vēl nebija nomiris.Viņš bija galīgi izdilis un dzeltens,taču kaut kāda dzīvība vēl rosījās viņā.Tālāk jaunais mācītājs atdzīvojās,uzģērba melnu talāru un aizgāja savās darīšanās,taču uz mani viņa darīšanas neattiecās.

Kad Baznīcas tornis bija attīrīts no miroņiem,tur augšā sāka svinēt kāzas.Parādījās kāzenieki,kā īstās kāzās.

Tālāk mans ceļš veda uz Katoļu Baznīcu,uz kurieni devos kopā ar kādiem ļoti augsti godājamiem svētajiem.Baznīcā bija auksti un visai nemīlīgi,jo visur pūta caurvējš. Tā vietā,lai svētie dotos pie galvenajām ērģelēm,viņi iegāja Baznīcas torņa telpā un spēlēja nelielu,bet ļoti modernu sintezātoru.Viņi dziedāja dziesmu,kuras vārdi bija ļoti vienkārši.Tie dziedāja par Jēzu.

Pēkšņi es pazinu to svēto,kurš spēlēja sintezātoru.Tas bija tas pats vīrs,kas mums palīdzēja kāpt kalnā.Tas bija tas pats vecajs,kas mani uznesa Baznīcas tornī.Pēkšņi es pazinu viņu personīgi ! Tas bija sv.tēvs Pio ! Kad pārlaidu acis nelielajai telpai,sapratu,ka esmu vienā telpā ar svētajiem ! Netālu no manis stāvēja sv.Asīzes Francisks ! Pie sevis nodomāju : kas es esmu,kad esmu ielūgts būt kopā ar svētajiem?...

Telpā bija vēl kādi ļaudis – tādi paši kā es,kuri arī bija ielūgti būt kopā ar svētajiem.Interesanti,ka svētie izskatījās jautri un bezrūpīgi,dziedot dziesmu par Jēzu.

Tālāk es sapnī uztvēru dziesmas vārdus.Viens teikums bija šāds: "Es pacelšu šo alus kausu par Tevi,Jēzu !" Es redzēju,ka vienā stūrī sēž mans draugs,bijušais alkoholiķis un piedauzās pie šī teksta.Draugs pie sevis atkārto: "Nevis alus,bet sulas kausu...sulas kausu!..."Dīvaini,bet visiem uzreiz bija skaidrs,ka drauga teiktajā nav patiesības ! Tajā ārējā svētulībā bija kaut kas neīsts un falšs.Svētie neko neteica.Tikai paskatījās uz draugu un turpināja dziesmu par Jēzu.

Tālāk sapnī es sēdēju blakus tēvam Pio un pēkšņi pats sajutos kā tēvs,vēl vecāks par viņu.Es biju tik vecs,ka knapi spēju parunāt.Es tēvam Pio ar pēdējiem spēkiem izdvesu: "Mēs taču

Baznīcas glābšana vai tikšanās ar svētajiem (prav.sapnis)

Autors Normunds Ozoliņš

Piektdiena, 29 maijs 2015 09:59

viņiem izglābām dzīvību !”Tēvs Pio paskatījās uz mani ar tādu sejas izteiksmi, it kā mēs nebūtu veikuši neko īpašu, bet tikai to, kas mums bija jāpadara.

Ar šiem vārdiem es pamodos, un vēl kādu laiku sajutu tās brīnišķīgās izjūtas, kuras valdīja sapnī. Sapņa beigas.